

Vděčnost projevem víry

L 17,11-19

Zkusme si teď v duchu promítnout rok, který uplynul od předchozí Neděle díkůvzdání. Vzpomeňme si na to, jaké problémy jsme během té doby řešili, čeho jsme se obávali. Jak jsme se za to všechno modlili, za co všechno jsme Boha prosili? A jak to s těmi našimi problémy dopadlo? Lidé v našem dnešním příběhu trápilo jejich malomocenství, což byla v té době nemoc, která znamenala víc než tělesné utrpení. Znamenala také vyloučení ze společnosti. Podle Mojžíšova zákona byli malomocní pokládáni za obřadně nečisté, měli přebývat odděleně od ostatních lidí a tím pádem se také nemohli účastnit bohoslužby (srov. Lv 13,1-46). Malomocenství, lepra, se projevuje například všelijakými znetvořeními povrchu těla (např. v obličeji, na končetinách), případně kožními vředy. Dnes už víme, že původcem choroby je konkrétní druh bakterie a dá se léčit antibiotiky.¹ Když se v Bibli mluví o malomocenství, není vždycky míněna tato choroba, ale jsou míněny i jiné kožní nemoci. Všechny důvody k obřadní nečistotě, o kterých čteme ve Starém zákoně, můžeme brát jako obraz hříchu. Můžeme tak tedy brát i malomocenství. Hřích je totiž tou pravou nečistotou, která nás oddaluje od Boha i od lidí. Odcizuje nás i nám samotným. Nikdo, kromě Pána Ježíše, nám z něho nedokáže pomoci ven. Podobně jako těch deset malomocných k němu můžeme volat: „*Ježíši, Mistře, smiluj se nad námi!*“ (L 17,13 ČEP)

Pán Ježíš odpověděl na žádost malomocných pozoruhodným způsobem. Nikoho z nich se nedotkl, nikomu z nich neřekl: „*Chci, buď čist.*“ (srov. Mt 8,3; Mk 1,41; L 5,13) Pouze jim dal pokyn, aby šli a ukázali se kněžím. Podle Mojžíšova zákona totiž úkolem kněží bylo určovat, zda je někdo malomocný nebo ne, tedy prohlašovat někoho za čistého nebo nečistého. Člověk, který byl uzdraven a prohlášen za čistého, pak ještě musel přinést určité oběti a projít jistými očistnými úkony (srov. Lv 14,1-32). Ježíš je neuzdravil hned. Ještě jako malomocní se měli vypravit na cestu, s vírou, že až je kněží budou prohlížet, shledají, že jsou zdraví. Přijetí Ježíšovy pomoci od nich vyžadovalo víru. Vyžadovalo to, aby bez stížností a mudrování udělali, co jim Ježíš nakázal (srov. 2Kr 5,9-14). A oni to tak skutečně udělali. Už to můžeme pokládat za div. Museli věřit, že Ježíš je nějak uzdraví, i když ve chvíli, kdy vyrazili na cestu, ještě zdraví nebyli. K jejich uzdravení pak došlo jaksi mimochodem, když už byli na cestě. Ve vztahu s Pánem Ježíšem to můžeme prožít podobně jako oni.

---

¹ V roce 1869 ji objevil norský mikrobiolog Gerhard Armauer Hansen, proto je bakterie také nazývána Hansenův bacil. Latinský název: *Mycobacterium leprae*

Jeho odpovědí na naši modlitbu není okamžitá změna naší situace k lepšímu. Místo toho nás Pán Ježíš inspiruje k určitým krokům, které máme podniknout. Nevíme, jak se celá ta naše záležitost vlastně vyřeší. Můžeme pouze věřit Kristu, že nás v tom nenechá a že nám nějak pomůže, i když nevíme jak.

Hlavní poučení z dnešního příběhu nacházíme v chování jednoho z uzdravených mužů. Devět uzdravených mužů patrně udělalo, co jim Ježíš výslovně řekl, tedy šli se ukázat kněžím. Tento člověk však udělal něco, co jim Pán Ježíš výslovně nenakázal. Vrátil se a velikým hlasem oslavoval Boha. Padl na tvář u Ježíšových nohou a děkoval mu. Zřejmě to v sobě ani nemohl udržet, tak moc jeho srdce překypovalo vděčností. Šlo o Samařana, tedy o příslušníka národnostní a náboženské skupiny, kterou Židé pohrdali. Samařané sice také uctívali Hospodina, ale tak nějak po svém, z židovského hlediska to nebylo to pravé. Zde však tento příslušník pohrdaného a nenáviděného lidu zahanbuje své židovské souputníky. Jak jsme my reagovali, když Bůh pomohl nám? Jak obvykle reagujeme na to, když Pán Ježíš vyslyší naše modlitby, když se něco těžkého v našich životech vyřeší? Zdá se, že uzdravený člověk mnohem více děkoval, než dříve prosil. Někdy hodně prosíme, a když problémy pomínou, krátce Bohu poděkujeme (pokud vůbec), a jdeme dál. Asi tak, jako šlo dál těch zbylých devět. Tímto způsobem ale sami sebe šidíme o bohatší zkušenost s Ježíšem. A prozrazujeme krátkozrakost naší víry.

Ze slov Pán Ježíše můžeme číst údiv nad tím, že z deseti uzdravených se vrátil poděkovat Bohu pouze jeden jediný. Dokonce cizinec! Uzdravenému pak řekl: „ *Vstaň a jdi, tvá víra tě zachránila.* “ (L 17,19 ČEP) Téměř stejná slova Pán Ježíš už dříve pověděl ženě hříšnici (L 7,50). I ostatní malomocní měli víru. Jejím prostřednictvím přijali od Pána Ježíše tělesné uzdravení. Onomu Samařanovi však víra přinesla více, než pouhé tělesné uzdravení. Přinesla mu něco nového a hlubokého v jeho vztahu s Bohem. Byl zachráněn. Od té chvíle mohl žít s radostným vědomím, že patří Bohu, že Bůh ho miluje. Ostatní uzdravení se o tyto hlubší věci ošidili. Ošidili se svojí nedostatečnou vírou, která jim nedovolila uvidět v plném rozsahu, čím jejich uzdravení bylo. A proto se u nich ani neprojevila tím, že by se s chválou a vděčností vrátili k Pánu Ježíši. Jak se projevuje ta naše víra? Spokojujeme se pouze s tím, že se vyřešily některé naše problémy? Nebo také vidíme, jak významné je, že Pán Bůh osobně jedná v našich každodenních životech? Pokud můžeme na tuto poslední otázku odpovědět kladně, svědčí to o našem vnitřním zdraví. S tím souzní slova, která kdysi C. S. Lewis napsal o chválení Boha: „ ... , *člověku téměř připadá, že chvála je vnitřní zdraví, jemuž byl propůjčen hlas.* “²

---

² C. S. Lewis, *Úvahy nad Žalmy*, str. 81; *Návrat domů*, Praha 1999